

(Tiedän, että tämä runo on jotenki keskeneräsen olonen, joten voisitteko ehottaa siihen mahdollisii muutoksia? Säkeistöjen lukumäärän on kuitenkin pysyttävä parillisena, koska tästä on tarkoitus tulla tarinan sisältävä laulu, johon oon keksiny ite sävelen.) Katson taivahalle, nään linnun lentävän, sen taivahanrannalle siivillään entävän. Linnun vapautta mun sydän halajaa, sen lento taivahalla kaipauksen aiheuttaa. Tahtoisin minä lentää kuin lintu konsanaan, maailman ääriin entää ylittäin meren, maan. Mutt' mistä siivet saisin vahvat ja kantavat ja mistä hankkisin nuo sulat, untuvat? Syntynyt olen päälle maan hyljeksittynä, maailman joka säälle niin yksinäisenä. Tuntenut en koskaan mä vanhempiani, jotka tämän maan kuollessaan hylkäsi. Oon varreltani hento kuin lilja valkoinen tai kuin kevyt lento linnun höyhenen. Siro on joka luu ja silmät harmajat, iho kalvas kuin kuu ja kasvot kapeat. Hiukseni kuin lunta on valkeudessaan, kuin haaveeni, jonk' unta luulen jo olevan. Silmäni ovat valppaat ja katse terävä, näköni, aistit tarkat kuin linnun lentävän. Kauas teille tuulten kaipaani liikaakin, jolloin kaikkein kuullen soi valitukseni. Mun kaipaukseni laulu kujertain yksin soi, mutt' kuin tyhjä taulu on maa tämä, voi! Kuin lintu siipirikko mä kärsin, valitan: hirveä on poltto, jonk' tunnen sielussain. Kuin siivet polttaisi' mulla jo yläselässäin, mutt' miksi tuskan kautta sen tunnen minä näin? Kuin välähdyksen lailla äkkiä ymmärrän, salaisuuden verhoo vailla kohtalon' käsitän. Ilmattaren jälkeläinen olen, kuin lintunen, sukuni nyt viimeinen ilmojen lapsen. Kaiken sain tämän tietää vast' hetkell' kohtalon, jolloin saan viimein lentää, kun siivet mulla on. Ja siivill' valkoisilla nousen lentohon, oon teillä ilmoisilla viimein vapaa, suruton.